

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 19Ek/501/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120253420
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120253420.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnenej: Mgr. W. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom: W. cesta 2, XXX XX K., zast.: JUDr. Lucia Fabriciusová, advokátka, so sídlom J. A. Komenského 18B, 974 01 Banská Bystrica, proti povinnej: F. M., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom: X. XXX/XX, XXX XX K., o vymoženie 50.500,- EUR a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: Mgr. Jozef Pavlík, so sídlom exekútorského úradu M. R. Štefánika 335/16, 906 13 Brezová pod Bradlom, sp. zn. 215EX 116/20, o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ek/501/2020 zo dňa 25. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/840/2019 zo dňa 15. augusta 2019 mení tak, že exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavuje.

II. Povinnej voči oprávnenej nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznáva.

III. Oprávnená je povinná nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania vo výške 36,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ek/501/2020 zo dňa 25. februára 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenej voči povinnej priznal nárok na náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie vo výške 328,72 EUR.

2. Súd vychádzal zo zistení, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 04. 03. 2020 domáhala od povinnej vymoženiu pohľadávky vo výške 50.500,- EUR a trov exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8C/34/2018 zo dňa 08. 11. 2019, ktorý nadobudol vo výroku I., II., III. a V. právoplatnosť dňa 10. 12. 2019 a vo výroku III. aj vykonateľnosť dňa 11. 02. 2020 (ďalej v texte aj ako „Exekučný titul“). Poverením zo dňa 11. 03. 2020 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Jozefa Pavlíka, so sídlom exekútorského úradu M.R.Štefánika 335/16, 906 13 Brezová pod Bradlom, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 215EX 116/20.

3. Súdnemu exekútorovi bol dňa 25. 03. 2020 doručený návrh povinnej na zastavenie exekúcie zo dňa 23. 03. 2020, ktorý exekučný súd uznesením sp. zn. 19Ek/501/2020 zo dňa 15. 05. 2020 ako nedôvodný zamietol. B. uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa XX. 09. 2020, a to v spojení z uznesením tohto súdu sp. zn. 19Ek/501/2020 zo dňa 07. 09. 2020.

4. Súdnemu exekútorovi bol dňa 14. 01. 2021 doručený ďalší návrh povinnej na zastavenie exekúcie zo dňa 11. 01. 2021 (ďalej aj ako „Návrh 2“). Povinná v Návrhu 2 uviedla, že žiada o zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku z dôvodu, že konanie vedené pred Okresným súdom B. pod sp. zn. XC/XX/P., nie je právoplatne ukončené, o odvolaní voči exekučnému titulu, ktoré povinná

podala v lehote, akú určil T. súd v Prievidzi, Krajský súd v Trenčíne doposiaľ nerozhodol. Exekúcia je podľa názoru povinnej protiprávna a nezákonná. Povinná zároveň uviedla, že na Generálnu prokuratúru bolo podané a doručené trestné oznámenie na oprávnenú a skupinu sudcov Okresného súdu v Prievidzi, ktorí v minulosti rozhodovali o predmetnej nehnuteľnosti. Toto konanie je vedené pod číslom: XV Gn 467/20/1000-3. Podrobnosti sú u vyšetrovateľa. Povinná ďalej žiadala, aby súd rozhodol podľa ust. § 611 ods. 1 Exekučného poriadku, t. j. prednostne. Povinná dňa 02. 11. 2020 prevzala upovedomenie o odklade exekúcie, ktorý potrvá 3 mesiace, t. j. do 02. 02. 2021.

5. Oprávnená prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo svojom vyjadrení k Návrhu 2 uviedla, že návrh povinnej na zastavenie exekúcie z dôvodu, že Exekučný titul nie je spôsobilým rozhodnutím, na základe ktorého možno viesť exekúciu pre absenciu právoplatnosti, je potrebné považovať za opakovanú žiadosť, v ktorej povinná neuviedla žiadne nové okolnosti, ktoré by preukazovali zmenu skutkového stavu, keďže o nedôvodnosti jej návrhu na zastavenie exekúcie pri nezmenenom skutkovom základe už T. súd Banská Bystrica rozhodol uznesením zo dňa 15. 05. 2020 v spojení s uznesením zo dňa 07. 09. 2020. Skutočnosť, že povinná bezdôvodne a účelovo podala trestné oznámenie na oprávnenú a skupinu sudcov Okresného súdu v Prievidzi, nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko vo veci zrejme ani len nebolo začaté trestné stíhanie. F. samotné začatie trestného stíhania, či iné štádium trestného konania, nie je skutočnosťou, ktorá by zakladala neprípustnosť exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. b), d) Exekučného poriadku. Vzhľadom na uvedené, oprávnená navrhla návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietnuť ako nedôvodný a oprávnenej priznať náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby vo výške XXX,XX EUR, k tomu režijný paušál vo výške 10,87 EUR a 20 % DPH vo výške 54,79 EUR, spolu vo výške 328,72 EUR.

6. Súd po preskúmaní v poradí druhého návrhu na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť. Svoj záver odôvodnil tým, že jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, bez existencie ktorého nemožno exekúciu vykonať. Súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie súdu, na podklade ktorého sa začala exekúcia, a ktoré má byť exekučným titulom, spĺňa zákonné náležitosti a neodporuje zákonu, preto v súlade s citovaným ustanovením § 53 ods. 1 Exekučného poriadku správne vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, pričom povinná vo svojom, v podradí ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie, nepreukázala žiadny dôvod, pre ktorý by mala byť exekúcia zastavená, nakoľko dodnes platí, že Exekučný titul je vo výroku III. v plnom rozsahu právoplatný a vykonateľný. Prebiehajúce odvolacie konanie na Krajskom súde v Trenčíne, ako ani podanie trestného oznámenia na oprávnenú na Generálnej prokuratúre, nemajú žiadny vplyv na vykonateľnosť výroku III. Exekučného titulu, preto stále platí že nútene vykonávaný Exekučný titul nadobudol vo výroku III. vykonateľnosť dňa 11.02.2020.

7. Voči tomuto uzneseniu podala povinná sťažnosť, ktorou sa domáhala zrušenia napadnutého uznesenia. Podanie sťažnosti odôvodnila tým, že súd sa podľa jej názoru absolútne nezaoberal podstatou veci, nevykonala žiadne šetrenie a dokazovanie. Jeho odôvodnenie je strohé, povrchné, neprofesionálne, absolútne nevystihuje podstatu podania povinnej. Povinná naďalej zotrvala na svojich tvrdeniach vo vzťahu k výroku III. Exekučného titulu, ktorý bol napadnutý odvolaním, o ktorom odvolací súd doposiaľ nerozhodol. Podľa povinnej je úplne jasné, a aj iným právnikom je jasné, že Exekučný titul bol v tomto bode napadnutý. Svoj názor odôvodnila tým, že keby boli započítané investície do predmetnej nehnuteľnosti tak, ako bolo uvedené na pojednávaní, bola by suma, ktorou by došlo k vysporiadaniu, podstatne nižšia, ale tým sa T. súd v Prievidzi odmietol zaoberať a to isté sa deje aj na exekučnom súde. Exekučný titul bol potom napadnutý aj v spornom bode III., konanie nie je dodnes ukončené, exekúcia sa preto vedie protizákonne. Tento názor zastáva viacerí právnikovia, s ktorými povinná exekučný titul komunikovala.

8. Povinná ďalej vyslovila podozrenie, že sudca rozhodujúci v základnom konaní potreboval akosi podozrivo rýchlo a bez ďalšieho dokazovania ukončiť toto pojednávanie a takisto sa odmietol stotožniť s jej pripomienkami, nakoľko je úplne jasné a nespochybniteľné, že exekučný titul bol povinnou napadnutý a spochybnený. Celý postup nielen prvostupňového súdu, ale aj exekučného súdu, je voči povinnej od začiatku zaujatý, vykonštruovaný a účelovo zosnovaný a nesie známky podozrivého konania. Vo vykonávanom rozsudku bolo a je veľmi veľa nejasností.

9. Povinná poukázala aj na skutočnosť, že sudca konajúci v základnom konaní na súde prvého stupňa je z Banskej Bystrice, právna zástupkyňa oprávnenej je z Banskej Bystrice a nakoniec o exekúcii rozhoduje

T. súd v Banskej Bystrici, ktorý nevykonával žiadne šetrenie v predmetnej veci, naopak, predmetnú vec riešil len od „stola“, úplne neprofesionálne a zaujato. Podanie povinnej vôbec nie je účelové a bezdôvodné, ako sa uvádza v napadnutom uznesení. Vyjadrenie exekučného súdu v uznesení týmto len utvrdzuje pochybnosti povinnej o spôsobilosti sudcu, minimálne morálnej, ktorý v tejto veci rozhodoval a jeho nestrannosti, keď vo svojom odôvodnení sa opiera len o tvrdenia a vyjadrenia oprávnenej, resp. jej právnej zástupkyne. Súd podľa presvedčenia povinnej nekonal samostatne, nezávisle, súd sa správa zaujato a nevysporiadal sa v tomto konaní s ničím, len s opakovanými tvrdeniami oprávnenej a jej právnej zástupkyne. Naopak s tvrdeniami povinnej sa súd nezaoberal, čo je podozrivé.

10. Manžel povinnej podal oznámenie aj na Generálnu prokuratúru SR, ktoré konanie je vedené pod spis. zn. XV Gn467/20/1000-3.

11. Povinná vo vzťahu k II. výrokovej vete napadnutého uznesenia namietala aj priznanie nároku na náhradu trov konania vo výške 328,72 Eur, nakoľko nemala žiadnu možnosť reagovať na tvrdenia oprávnenej, resp. jej právnej zástupkyne.

XX. Oprávnená (prostredníctvom jej právnej zástupkyne) vo vyjadrení k sťažnosti povinnej uviedla, že sťažnosť povinnej je potrebné považovať za nedôvodnú. Uviedla, že s námietkami povinnej o nevykonateľnosti exekučného titulu, ktorý je predmetom exekúcie, sa exekučný súd podrobne vysporiadal už v rozhodnutí zo dňa 7. 9. 2020, ktorým nevyhovel sťažnosti povinnej proti rozhodnutiu, ktorým exekučný súd exekúciu nezastavil. Opakované žiadosti o zastavenie exekúcie a následné sťažnosti zo strany povinnej pri nezmenenom skutkovom základe oprávnená považuje za účelové a odmieta aj tvrdenia povinnej o zaujatosti sudcu v pôvodnom súdnom konaní, prípadne miestne prepojenie, ktoré by mohlo mať vplyv na rozhodovaciu činnosť súdov. Pokiaľ povinná v súdnom konaní nepreukázala dôvodnosť ňou uplatneného nároku vzájomnou žalobou, zodpovednosť za svoj neúspech v spore nemôže prenášať na konajúci súd, ktorého procesný postup bol v súlade so zákonom. Z uvedených dôvodov oprávnená navrhla, aby sťažnostný súd sťažnosť povinnej zamietol ako nedôvodnú a oprávnenej priznal voči povinnej právo na náhradu trov konania vo výške 328,72 EUR (pri hodnote jedného úkonu právnej služby XXX,XX EUR, k tomu režijný paušál 10,87 EUR a 20 percentnou DPH vo výške 54,79 EUR).

13. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

14. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

15. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

16. V zmysle § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

17. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinnej je dôvodná.

18. K dôvodom podanej sťažnosti súd uvádza nasledovné.

19. Povinná kritizovala preskúmané uznesenie v tom smere, že súd sa nevysporiadal dostatočným spôsobom a profesionálne s námietkami, ktorými odôvodnila podanie (v poradí druhého) návrhu na zastavenie exekúcie.

20. Súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia konštatuje, že súd dostatočne povinnej v okolnostiach daného prípadu vysvetlil, prečo jej argumenty nie sú dôvodné. V danom prípade preto sťažnostný súd konštatuje, že súd v preskúmanom rozhodnutí dal povinnej síce stručné, avšak jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

21. Povinná v podanej sťažnosti ďalej uviedla, že podala trestné oznámenie na sudcov Okresného súdu B., ktorí sa zúčastňovali na základnom konaní (o vyporiadanie nehnuteľnosti). S obsahom trestného oznámenia exekučný súd neoboznámila.

22. Súd preto len vo všeobecnej rovine k oznámeniu povinnej, že podala trestné oznámenie na sudcov konajúcich v základnom konaní, uvádza, že dôvod zastavenia exekúcie zo strany súdu uvedený v ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je formulovaný všeobecne a jeho účelom je umožniť, aby výkon rozhodnutia bol zastavený i v iných závažných prípadoch, ktoré pre ich rôznorodosť nie je možné priamo predpokladať a špecifikovať v právnej norme. Právna náuka aj súdna prax sú jednotné v názore, že musí ísť o také okolnosti, pri ktorých je žiadané, aby výkon rozhodnutia bol označený ako neprípustný, a preto musí ísť o okolnosti, ktoré sa v uvedenom smere vyznačujú zodpovedajúcou relevanciou, resp. pôsobia intenzívne a v podstatnej miere. Z pohľadu týchto zásad tvrdenie povinnej, že dosiahnutie exekučného titulu trestným činom oprávnenej, prípadne sudcom, ktorý rozhodoval základom konaní, je tzv. iným dôvodom, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, by bolo možné považovať za relevantné, keďže v prípade preukázania tohto tvrdenia by bol výkon exekúcie v rozpore s procesnými princípmi majúcimi základ v hmotnom práve - trestnom zákone, ktoré ovládajú aj konanie o výkon rozhodnutia. Súd ale pripomína, že v zmysle § 193 CSP je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Zákon síce vo všeobecnosti stanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Práve v ust. § 193 CSP však taxatívny spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v tomto režime riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Súd preto bez ďalšieho nemohol v tomto konaní vychádzať zo záveru, že v posudzovanom prípade bolo vydanie exekučného titulu docielené spáchaním trestného činu, keďže tento záver nateraz nevyplýva zo žiadneho právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý by disponoval právomocou o tejto otázke rozhodnúť. Súd pri posudzovaní tohto prípadu nemohol ani samostatne posudzovať túto skutočnosť, že oprávnená resp. sudcovia zúčastnení na konaní, spáchali konkrétny trestný čin a túto skutočnosť klásť do príčinnej súvislosti s vydaním exekučného titulu a následne s jeho núteným výkonom. Bez rozhodnutia príslušného súdu o tejto otázke preto tvrdeniam povinnej o tom, že podala trestné oznámenie, nebolo možné vo vzťahu k prebiehajúcej exekúcii pripísať žiadnu relevanciu. V zmysle uvedeného výkladu je potom nedôvodná aj jej kritika preskúmaného rozhodnutia, že exekučný súd v tomto smere nevykonal žiadne šetrenie, keďže pre posúdenie prípustnosti exekúcie mohol mať význam len právoplatný rozsudok trestného súdu o spáchaní trestného činu, samotné trestné oznámenie či prebiehajúce trestné konanie na jeho základe žiadny dôvod zastavenia exekúcie založiť nemohli, preto v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho procesu (čl. 17 CSP) nebolo povinnosťou súdu oboznamovať sa so stavom tohto konania. Nie je dôvodné a ani hospodárne prešetrovať skutočnosti, ktoré nemôžu priniesť viac svetla do posudzovaného prípadu. Správny bol preto záver súdu v preskúmanom rozhodnutí, že povinná v poradí druhom návrhu na zastavenie exekúcie neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie, resp. by spochybňovali nadobudnutie vykonateľnosti tretieho vykonávaného výroku exekučného titulu, keďže podanie trestného oznámenia takouto skutočnosťou nepochybne nie je. Správnosť tohto názoru umocňuje skutočnosť, že v prípade akejkoľvek exekúcie by na jej zastavenie stačilo podať trestné oznámenie na sudcu, ktorý vydal vykonávaný exekučný titul, čo je neprípustné. Zhrnúc svoj predchádzajúci výklad súd konštatuje, že dokazovanie v tomto smere pre nedostatok svojej právomoci vykonať nemohol, keďže pre rozhodovanie súdu o prípustnosti exekúcie by bolo významné len rozhodnutie súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom kto ho spáchal. Je potrebné doplniť, že povinná súdu netvrdila, že by takéto rozhodnutie trestného súdu bolo vydané. Samotné trestné oznámenie potom neprípustnosť exekúcie založiť nemôže. Nebolo potom povinnosťou exekučného súdu si takéto trestné oznámenie vyžiadať, ani inak dotazovať orgány činné v trestnom

konaní o stave trestného konania v tejto veci, keďže v zmysle vyššie uvedeného výkladu je zrejmé, že na skutočnosti uvedené v samotnom trestnom oznámení, bez ich prípadného verifikovania v podobe konkrétneho právoplatného rozhodnutia vydaného zákonom ustanoveným postupom v trestnom konaní, nie sú pre posudzovanie daného prípadu nijako významné.

23. Súd ďalej považuje v reakcii na obsah sťažnosti povinnej za potrebné doplniť, že nemohol vyhovieť ani jej žiadosti, aby preskúmal exekučný titul (resp. postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal), ktorý podľa povinnej obsahuje množstvo nezrovnalostí. Súd pre vysvetlenie uvádza, že civilné sporové konanie sa rozpadá na dva samostatné úseky, a to na konanie nachádzacie a konanie vykonávacie (exekučné). V rámci nachádzacieho konania súd rozhoduje o spore, ktorý vznikol medzi jeho účastníkmi a výsledkom jeho rozhodovacej činnosti je exekučný titul. Pokiaľ sa účastník takéhoto nachádzacieho konania domnieva, že rozhodnutie nie je správne, eventuálne spravodlivé, môže sa domáhať svojej ochrany opäť len v konaní nachádzacom (v danom prípade konanie pred T.m súdom B.) a to využitím opravných prostriedkov (riadnych alebo mimoriadnych), ktoré mu zákon poskytuje. Všetky námietky týkajúce sa vlastného vzťahu s oprávnenou mala a naďalej má povinná možnosť namietať v základnom konaní. Pokiaľ rozhodnutie súdu v základnom konaní nadobudne (celkom alebo sčasti) právoplatnosť a stane sa vykonateľným, môže sa oprávnený účastník domáhať vynútenia splnenia judikovanej povinnosti v exekučnom konaní, ktoré je však konaním samostatným. To v praxi znamená, že exekučný titul je predpokladom pre nariadenie exekúcie, nie je však predmetom prieskumu (posudzovania jeho správnosti lebo nesprávnosti) zo strany exekučného súdu. Exekučný titul potom exekučný súd nepreskúma z hľadiska jeho vecnej správnosti (nezrovnalostí), keďže nie je ani súdom odvolacím, a ani dovolacím, jeho úloha a tomu zodpovedajúca právomoc je iná. Z týchto dôvodov nemohol exekučný súd šetriť ani skutočnosti vedúce k vydaniu exekučného titulu, táto úloha bola zverená súdu v základnom konaní, ktorého výsledkom je exekučný titul, ktorým je exekučný súd viazaný (§ 226 CSP). Aj aplikačná prax súdov v tejto otázke vychádza zo zásady, že námietky voči vadám nachádzacieho konania (resp. rozhodnutia ako jeho výsledku) zásadne nie je možné prenášať do konania exekučného, keďže platí, že exekučné konanie je zo svojej podstaty určené už len na faktický výkon rozhodnutia a nie pre autoritatívne nachádzanie práva.

24. Za nedôvodnú súd považuje aj argumentácia povinnej, že súd v napadnutom rozhodnutí vychádzal len z tvrdení oprávnenej a to bez toho, aby sa zaoberal obranou povinnej voči exekúcii.

25. Keďže oprávnený v exekučnom konaní disponuje vykonateľným exekučným titulom, ktorý ho oprávňuje viesť exekúciu voči povinnému, dôkazné bremeno v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie ohľadom existencie právnej skutočnosti, ktorá má za následok zastavenie exekúcie, spočíva na povinnom. Súd v tejto súvislosti pripomína, že dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu bolo rozhodnutie vydané v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je súčasne umožniť rozhodnúť súdu aj v prípade, kedy určitá právne významná skutočnosť pre rozhodnutie vo veci nemohla byť preukázaná, alebo v prípade, kedy výsledky dokazovania neumožňujú prijať záver o pravdivosti, prípadne nepravdivosti tvrdenej skutočnosti. Dôkazná povinnosť o existencii dôvodu na zastavenie exekúcie potom zaťažuje povinného, teda povinný musí predložiť (označiť) také dôkazné prostriedky, ktoré objektívne preukazujú tvrdený dôvod neprípustnosti exekúcie. Správnosť tohto záveru zvyrazňuje aj skutočnosť, že záver exekučného súdu o neprípustnosti exekúcie resp. o zastavení exekúcie (proti ktorému nie je prístupný riadny opravný prostriedok), má závažný (nereparovateľný) dopad na oprávneného z exekučného titulu, pričom vo vzťahu k povinnému takýto dopad je zmierňovaný možnosťou následného uplatňovania vydania bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému v prípade, ak sa neskôr preukáže, že oprávnený nemal na vymáhané plnenie právo. Toto napätie medzi protichodnými záujmami oboch strán, kde tvrdšie právne dôsledky zaťažujú oprávneného než povinného, bolo preto rovnako potrebné zohľadniť pri posudzovaní otázky, na ktorom z účastníkov leží dôkazné bremeno.

26. Osobitne k námietke sťažovateľky, že súd jej nedoručil vyjadrenie oprávnenej k jej návrhu na zastavenie exekúcie (z ktorého súdu podľa presvedčenia povinnej vychádzal pri prijímaní napadnutého uznesenia, ku ktorému sa ona nemala možnosť vyjadriť) uvádza, že Exekučný poriadok nepredpokladá doručenie vyjadrenia oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie povinnému. Vyšší súdny úradník pri vydaní rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku. Podľa cit. zákonného ustanovenia, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva

u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu. Zákonný bol preto postup vyššieho súdneho úradníka, keď po predložení návrhu na zastavenie exekúcie na rozhodnutie spolu s vyjadrením oprávnenej k tomuto návrhu, o podanom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie rozhodol bez toho, aby jej predtým zaslal vyjadrenie oprávnenej. Ďalej je potrebné prihladiť aj na koncentračnú zásadu upravenú v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V návrhu na zastavenie exekúcie musí povinný uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania návrhu a preto ani na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinná uviedla v ďalšom vyjadrení, by už súd prihladiť nemohol. Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné opätovne pripomenúť, že nakoľko oprávnený v exekučnom konaní disponuje vykonateľným exekučným titulom, dôkazné bremeno v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie ohľadom existencie právnej skutočnosti, ktorá má za následok zastavenie exekúcie, spočíva na povinnom. Vzhľadom na obsah vyjadrenia oprávnenej k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie ani nebolo možné očakávať od prípadného ďalšieho vyjadrenia povinnej žiadne nové skutočnosti, čo preukazuje aj skutočnosť, že povinná nijako nereaguje na obsah vyjadrenia oprávnenej v danej veci. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia je ďalej zistiteľné, že súd sa v ňom zaoberal výlučne obranou povinnej proti exekúcii, nevyplýva z neho, že by súd vychádzal zo skutočností, ktoré vo svojom vyjadrení uviedla oprávnená. Pre posúdenie (ne)prípustnosti exekúcie v danom prípade mohli mať vplyv len relevantné tvrdenia povinnej v podanom návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré aj boli predmetom skúmania zo strany súdu. Súd na podklade tvrdení povinnej preto nezistil v postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia, žiadne také procesné pochybenie, ktoré by mohlo viesť k porušeniu práva povinnej na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov aj túto námietku povinnej súd považuje za nedôvodnú.

27. Povinná sa v poradí druhom návrhu na zastavenie exekúcie proti exekúcii opätovne bránila tvrdením, že vykonávaný tretí výrok exekučného titulu doposiaľ nenadobudol vykonateľnosť, keďže bol napadnutý odvolaním povinnej, o ktorom odvolací súd doposiaľ nerozhodol.

28. Súd v tejto súvislosti pripomína, že s uvedenou námietkou povinnej sa exekučný súd podrobne vysporiadal vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 7. septembra 2020, pričom povinná v poradí druhom návrhu na zastavenie exekúcie neuviedla, že by po vydaní tohto rozhodnutia došlo k zmene skutkových okolností, ktoré tvorili podklad pre vydanie tohto rozhodnutia.

29. Právne skutočnosti (dôvody na zastavenie exekúcie) musí povinný uplatniť časť. Pravidlá včasného uplatnenia skutočnosti vymedzené v odseku 1,2,3 § 61k Exekučného poriadku sú nasledovné. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61b) musí povinný uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61 b) môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty. To platí bez ohľadu na to, či je tento návrh v poradí prvým návrhom (v lehote 15 dní povinný žiadny návrh nepodal) a či je v poradí druhým návrhom (v lehote 15 dní povinný návrh podal). Ak právna skutočnosť, pre ktorú bol podaný návrh na zastavenie exekúcie, nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihladiť. Návrh vecne vyhodnotí tak, ako keby predmetné tvrdenie neobsahoval. Procesný úkon povinného (návrh na zastavenie exekúcie) je teda v predmetnej časti neúčinným.

30. Súd ďalej konštatuje, že opätovnému posudzovaniu týchto skutočností bránilo vyššiemu súdnemu úradníkovi nielen to, že sa jedná o skutočnosti, ktoré neboli uplatnené včas, ale opätovnému posúdeniu týchto skutočností pri nezmenenom skutkovom stave bránilo aj to, že súd sa s touto námietkou povinnej podrobne vysporiadal už vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 07. 09. 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa XX.9.2020. V tomto rozhodnutí exekučný súd rovnako uviedol, že v prípade, ak by Krajský súd v Nitre ako súd odvolací posúdil rozsah odvolania podaného povinnou voči exekučnému titulu inak, nič nebráni povinnej podať na podklade tejto skutočnosti návrh na zastavenie exekúcie opätovne. Raz vydané právoplatné rozhodnutie o určitej otázke je zásadne nezmeniteľné a preto sa o tejto istej otázke (pri zachovaní rovnakého skutkového stavu) nesmie konať znova. Pokiaľ potom súd skôr podaný návrh na vykonanie exekúcie zamietol s odôvodnením, že v konaní nezistil, že by vykonávané rozhodnutie nebolo vykonateľné pre podanie odvolania povinnou, predstavovalo

toto rozhodnutie prekážku veci právoplatne rozhodnutej, keďže nový návrh na zastavenie exekúcie bol podaný za existencie rovnakých skutkových okolností, z ktorých vychádzal súd pri vydávaní svojich skorších rozhodnutí v tejto veci. Opačný výklad by predstavoval neprípustné obchádzanie a nerešpektovanie právoplatných rozhodnutí súdu. Je potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že účinky nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia zabraňujú existencii vzájomne si odporujúcich rozhodnutí. Zásada nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí rovnako znižuje zaťaženosť súdov. Ak súdy odstraňujú svojím rozhodnutím stav právnej neistoty, ktorá vznikla ohľadne určitého právne relevantného návrhu, nerobia tak ľubovoľne, ale v konaní poznávajú (zisťujú skutkový stav) veci a záväzne sa o ňom vyslovujú (právne ho hodnotia). Bez stanovenia určitej hranice, ktorá znamená konečnosť a trvalosť poznania, resp. hodnotenia a tým aj konečnosť a trvalosť riešenia právnych otázok (v podobe vlastnosti právoplatnosti prijatých rozhodnutí), by vôbec bol popretý zmysel rozhodovacej činnosti súdov.

31. V Návrhu 2 (na zastavenie exekúcie) povinná neuviedla, že by došlo k zmene okolností, na podklade ktorých exekučný súd vydal svoje skoršie rozhodnutia, resp. že došlo k zmene skutkového stavu od ostatného rozhodnutia exekučného súdu v tejto veci, a preto pri posudzovaní podaného návrhu správne vyšší súdny úradník dospel k záveru, že niet dôvodu na to, aby v danej veci neplatili právoplatne vyslovené závery exekučného súdu v tejto veci v jeho uznesení zo dňa 07. 09. 2020.

32. Súd sa ale musí počas celého priebehu konania zaoberať tým, či je exekučný titul z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch vykonateľný, a to ako formálne (z pohľadu právneho prepisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), tak aj materiálne (z hľadiska obsahových náležitostí reflektujúcich určitosť, zrozumiteľnosť a presnosť v označení subjektov práv a povinností, vrátane určenia povinnosti, ktorá sa má vykonať). Vykonateľnosť (v jednote oboch jej stránok, materiálnej aj formálnej) je možné stotožniť s vlastnosťou exekučného titulu, ktorá ho robí spôsobilým na výkon exekúcie. Ak exekučný súd v ktoromkoľvek štádiu konania zistí, že rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nenadobudlo ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie vlastnosť vykonateľnosti, exekúciu musí zastaviť. Bolo teda povinnosťou exekučného súdu opätovne preveriť obranu povinnej, že exekučný titul z dôvodu podaného odvolania aj voči vykonávanému výroku nenadobudol vlastnosť vykonateľnosti, keďže prípadné preukázanie tejto skutočnosti by nutne muselo viesť k zastaveniu exekúcie (k tomu porovnaj napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 203/2018 zo dňa 07. 08. 2018, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 803/13, zo dňa 27. 6. 2013).

33. Súd dňa 05. 08. 2021 preveril stav konania vedeného pred T.m súdom B. pod sp. zn. XC/XX/P., pričom zistil, že vo veci bolo rozhodnuté o odvolaní. Exekučný súd si preto vyžiadal od Okresného súdu B. rozhodnutie odvolacieho súdu aj spolu s doložkou právoplatnosti, a opätovne si vyžiadal aj doložku právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku Okresného súdu B. zo dňa 8. novembra 2019, č.k. 8C/34/2018-262, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. januára 2020, č.k. 8C/34/2018-279.

34. Z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k.17Co/79/2020-333 zo dňa 17. marca 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09. 05. 2021, sťažnostný súd zistil, že tento súd ako súd odvolací o odvolaní žalovanej 1/ (t.j. povinnej, pozn. sudcu) a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu B. zo dňa 8. novembra 2019, č.k. 8C/34/2018-262, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. januára 2020, č.k. 8C/34/2018-279, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti výroku III. v časti splatnosti dlhu, vo výrokoch IV., VI. a v závislých výrokoch VII. a VIII., potvrdil, a žalobkyni priznal voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odseku 8. odvolací súd uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a vo výroku III. v časti, v ktorej súd zaviazal žalovanú 1/ zaplatiť žalobkyni titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 50.500 eur, odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP). Vzhľadom na nejasnosti podaného odvolania, sa odvolací súd zaoberal tým, či odvolanie žalovanej 1/ smerovalo aj proti výroku III. rozsudku, v časti určenia splatnosti dlhu, nakoľko žalovaná 1/ v odvolaní síce výslovne neuviedla, že odvolaním napáda aj výrok III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale v odvolaní vzniesla námietky proti povinnosti zaplatiť vyrovnací podiel v mesačných splátkach (aj keď takáto možnosť jej súdom prvej inštancie nebola vôbec priznaná). Keďže žalovaná 1/ sa aj v následnom exekučnom konaní bránila tým, že odvolaním napadla aj výrok III. rozhodnutia v časti splatnosti dlhu, odvolací súd vyzval žalovanú 1/, aby výslovne uviedla, či jej odvolanie smerovalo aj proti tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaná následne potvrdila podanie odvolania v tejto časti s tým, že žiada o povolenie

zaplatenia vyrovnacieho podielu formou mesačných splátok. Preto odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie za napadnutý vo výroku III. v časti splatnosti dlhu (odsek 11 a 12 tohto rozhodnutia).

35. Z predloženej doložky právoplatnosti k rozsudku Okresného súdu B. zo dňa 8. novembra 2019, č.k. 8C/34/2018-262, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21. januára 2020, č.k. 8C/34/2018-279 súd zistil, že súd prvého stupňa nanovo vyznačil doložku právoplatnosti k tomuto rozhodnutiu tak, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.5.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/79/2020-333 zo dňa 17.3.2021 vo výrokoch III., IV., VI., VII. a VIII (k tomu porovnaj odsek 2. tohto rozhodnutia).

36. Súd účastníkom konania zaslal rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k.17Co/79/2020-333 zo dňa 17. marca 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09. 05. 2021, aj spolu s konštatovanými doložkami právoplatnosti, s tým, že im umožňuje, aby ste sa k tomuto rozhodnutiu a k ostatným zaslaným dokumentom vyjadrili v lehote 5 dní od doručenia tejto výzvy k sp. zn.: 19Ek/501/2020, IČS: 6120253420, pokiaľ to považujú za vhodné a účelné, prípadne aby uplatnili v tomto konaní iné procesné návrhy.

37. Oprávnená vo vyjadrení zo dňa 30. 08. 2021 uviedla, že exekučné konania bolo začaté dôvodne, keďže povinná si nespĺnila dobrovoľne povinnosť, ktorá jej bola súdom uložená. Keďže v súčasnosti poverenie na vykonanie exekúcie nezohľadňuje rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým došlo k zmene právoplatnosti exekučného titulu, s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a v záujme dosiahnutia rozumného usporiadania procesných vzťahov navrhla, aby exekučný súd vydal opravné poverenie na vykonanie exekúcie v časti exekučného titulu. Zastavením exekúcie totiž hrozí oprávnenej ujma, že povinná prevedie jediný svoj majetok na tretiu osobu, s úmyslom zbaviť sa povinnosti splniť dlh voči oprávnenej. Žiadal zohľadniť, že medzi ňou a manželom povinnej Róbertom Svitokom boli a sú vedené viaceré súdne konania (spory o výživné, vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, o vrátenie daru, o určenie vlastníckeho práva a iné), pričom tento adresuje oprávnenej vyhrážky, pričom sa oprávnená obáva, že ňou nezavinený stav, ovplyvnený prekvapivým rozhodnutím krajského súdu, bude viesť k zastaveniu exekúcie a tým aj k zmareniu možnosti dosiahnuť peňažné plnenie, na ktoré má nárok. Obava zmarenia vymoženého pohľadávky v prípade predčasného ukončenia exekúcie je zvýraznená tým, že povinná prostredníctvom realitnej kancelárie ponúka svoju jedinou nehnuteľnosť, v súčasnosti zabezpečenú exekučným záložným právom, na predaj. Navrhla preto, aby súd vydal opravné poverenie, sťažnosť povinnej ako nedôvodnú zamietol a oprávnenej priznal nárok na náhradu trov konania v sume 328,72 eur.

38. Povinná svoje právo vyjadriť sa k rozsudku odvolacieho súdu a novo vytvorenej doložke právoplatnosti k exekučnému titulu nevyužila.

39. Súd na podklade zistení z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k.17Co/79/2020-333 zo dňa 17. marca 2021a novo vyznačenej doložky právoplatnosti k exekučnému titulu (Exekučný titul nadobudol právoplatnosť dňa 9.5.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/79/2020-333 zo dňa 17.3.2021 vo výrokoch III., IV., VI., VII. a VIII.), dospel k záveru, že pôvodné údaje na potvrdení Okresného súdu B. o vykonateľnosti predloženého exekučného titulu nie sú pravdivé a exekučný titul ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie celkom zjavne nenadobudol vlastnosť vykonateľnosti a preto netvoril spôsobilý podklad pre výkon exekúcie, ktorá skutočnosť je právnym dôvodom na zastavenie exekúcie podľa ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

40. Právnym dôvodom na zastavenie exekúcie podľa citovaného ustanovenia je akákoľvek právna skutočnosť, ktorá z hmotnoprávneho alebo z procesnoprávneho hľadiska bráni vymáhateľnosti exekučného titulu. Za takúto skutočnosť je bezpochyby nutné považovať nevykonateľnosť exekučného titulu. Je potrebné v tejto súvislosti dodať, že rozhodnutie, ktorého nútený výkon oprávnená navrhla, musí nadobudnúť vykonateľnosť už ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie. Celá právna úprava vykonávacieho konania smeruje k tomu, že predpoklad vykonateľnosti exekučného titulu musí byť naplnený ku dňu, kedy bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdu (§ 48 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Exekučného poriadku). Pokiaľ exekučný titul ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie nenadobudne vykonateľnosť, nie je možné vôbec uvažovať o tom, že povinnosť z exekučného titulu nebola ku dňu podania takéhoto návrhu zo strany povinnej osoby dobrovoľne splnená a teda ani dôvodnosť podania takéhoto návrhu. Tomuto záveru nasvedčuje napríklad aj skutočnosť, že pri exekúcii

na peňažné plnenie sa jednotlivé pohľadávky voči veriteľovi uspokojujú podľa svojho poradia (k tomu porovnaj napr. § 97 Exekučného poriadku). Prípadné nadobudnutie vykonateľnosti exekučného titulu až v priebehu exekučného konania nezodpovedá zákonným požiadavkám na výkon exekúcie a na viac môže viesť k neoprávnenej výhode na strane oprávneného pri uspokojovaní svojej pohľadávky oproti iným veriteľom, ktorí návrh na vykonanie exekúcie podali až po tom, čo sa ich titul stal vykonateľným. Preto v danom prípade nepripadal do úvahy iný procesný postup, než zastavenie exekúcie, keďže exekučný titul, ktorý zjavne nie je v dobe rozhodovania o návrhu na vykonanie exekúcie vykonateľný, nemôže tvoriť zákonný titul pre vedenie exekúcie, keďže ako už bolo uvedené vyššie, vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. Bolo preto povinnosťou sťažnostného súdu napadnuté rozhodnutie podľa 250 ods. 2 CSP zmeniť a exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastaviť.

41. Pokiaľ oprávnená vo svojom vyjadrení zo dňa 30. 08. 2021 argumentovala tým, že pokračovanie exekúcie naďalej odôvodňuje obava oprávnenej zo zmarenia uspokojenia svojej pohľadávky vzhľadom na skutočnosť, že povinná svoju nehnuteľnosť, na ktorej spočíva exekučné záložné právo, ponúka na predaj, poukazujúc aj na množstvo súdnych konaní vedených medzi ňou a p. Svitokom, ani táto argumentácia nemôže viesť k záveru súdu o možnosti pokračovania exekúcie na majetok povinnej, keďže (ako bolo uvedené vyššie), úlohou exekučného konania je nútené splnenie povinnosti pre prípad, že táto nie je zo strany povinnej osoby splnená dobrovoľne. Úlohou exekučného konania nie je odstrániť obavu z budúceho výkonu exekúcie, na to slúžia iné procesné inštitúty (k tomu porovnaj napr. § 325 ods. 1, § 343 CSP).

42. Podľa § 61l ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

43. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

45. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

46. Ustanovenie § 199d ods. 2 Exekučného poriadku umožňuje priznať v prípade úspechu v podobe zastavenia exekúcie povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov v prípade, ak podal súdu návrh na ich priznanie a súčasne súd exekúciu zastavil z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať. Tieto zákonné predpoklady umožňujúce súdu priznať povinnej voči oprávnenej trovu exekučného konania v danom prípade neboli splnené. Pokiaľ podala oprávnená návrh na vykonanie exekúcie na podklade potvrdenia o formálnej vykonateľnosti exekučného titulu (resp. na podklade dôvery v akt súdnej moci), pričom až neskoršie zistenia o rozsahu odvolania zo strany odvolacieho súdu viedli k zastaveniu exekúcie, nie je možné jej pripísať zavinenie na zastavení exekúcie a uložiť jej vo vzťahu k povinnej povinnosť náhrady jej nákladov. Povinná si voči oprávnenej ani nárok na náhradu trov exekučného konania neuplatnila. Súd preto podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku a contrario povinnej voči oprávnenej nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (II. výrok rozhodnutia).

47. Iný spôsob posudzovania zavinenia na zastavení exekúcie sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade výdavkov súdneho exekútora.

48. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovu exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovu, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.

49. Podľa §199c ods. 1 Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymożenie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený. Ak ide o exekúciu na vymożenie pohľadávky na výživnom pre maloleté dieťa, platí trovy exekúcie zastavenej podľa § 61n ods. 1 písm. d) súd.

50. Podľa §197 ods. 1 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymożenie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

51. Podľa § 197 ods. 2 Exekučného poriadku, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.

52. Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017 (ďalej len „vyhláška“), exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 60 eur.

53. Podľa § 22 ods. 2 vyhlášky, ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.

54. Spolu s podaním návrhu na vykonanie exekúcie prechádza na oprávneného aj riziko, že bude zaviazaný znášať trovy súdneho exekútora v prípade, ak dôjde k ukončeniu exekúcie z iných dôvodov, ako vymožením uloženej povinnosti. Z ustanovenia § 197 Exekučného poriadku totiž bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súdnemu exekútorovi v takomto prípade patrí minimálne náhrada paušálnych výdavkov, ktorá je určená osobitnou vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Všeobecne možno uviesť, že oprávnenému pri posudzovaní tejto otázky (na rozdiel od posudzovania dôvodu zastavenia exekúcie vo vzťahu k povinnému) je možné dôvod zastavenia pričítať vždy, nakoľko pokiaľ by návrh na vykonanie exekúcie podaný nebol, žiadne náklady by súdnemu exekútorovi s vedením exekúcie nevznikli. Súdny exekútor nie je bez ďalšieho oprávnený poverenie udelené súdom na základe návrhu oprávneného odmietnuť, či vrátiť, ale exekúciu je povinný začať vykonávať, s čím mu bez pochybností vznikajú náklady bez možnosti túto skutočnosť ovplyvniť.

55. Súd konanie zastavil z dôvodu, ktorý existoval už v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, podľa § 22 ods. 1, ods. 2 vyhlášky tak poverenému súdnemu exekútorovi patrí náhrada výdavkov vo výške 36,- eur, ktorá pozostáva z náhrady paušálnych výdavkov vo výške 30,- eur (50% zo sumy 60,- eur) a DPH v sume 6,- eur. Súd súdnemu exekútorovi náhradu výdavkov navýšil o 20 % DPH, keďže súdny exekútor je evidovaný v zozname daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty zverejnenom Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky. Súd odkazujúc na svoj predchádzajúci výklad o zavinení oprávnenej na zastavení exekúcie zaviazal na úhradu týchto trov oprávnenú, keďže exekúcia sa ukončila z iného dôvodu ako pre vymożenie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a súčasne ide o dôvod, ktorý možno v časti nároku súdneho exekútora na úhradu jeho trov v tomto konaní podľa §199c ods. 1 Exekučného poriadku oprávnenej pričítať (III. výrok uznesenia). Súdnemu exekútorovi patria aj trovy podľa § 198 ods. 2 veta druhá Exekučného poriadku.

56. Z obsahu sťažnosti je ďalej zistiteľné, že povinná naznačuje určité personálne prepojenie medzi sudcom Okresného súdu B., ktorý koná (konal) vo veci v základnom konaní, právnu zástupkyňou oprávnenej, vyšším súdnym úradníkom, ktorý vydal napadnuté uznesenie a sudcu exekučného súdu, a to z dôvodu, že sú všetci z Banskej Bystrice, ktorá skutočnosť podľa povinnej poukazuje na personálne prepojenie v spojitosti s „podozrivými“ okolnosťami daného prípadu, konanie voči jej osobe označila za vykonštruované.

57. Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

58. Podľa § 49 ods. 3 CSP, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

59. Podľa § 52 ods. 1 CSP, strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

60. Podľa § 52 ods. 2 CSP, v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní vád podania sa nepoužívajú.

61. Podľa § 53 ods. 1 CSP, námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

62. V zmysle § 53 ods. 3 CSP, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

63. V zmysle § 59 CSP, na vylúčenie súdneho úradníka, iných zamestnancov súdu, znalca, prekladateľa, alebo tlmočníka sa primerane použijú ustanovenia o vylúčení sudcov. O vylúčení týchto osôb rozhoduje súd, ktorý spor prejednáva a rozhoduje.

64. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že námietka zaujatosti podľa obsahu podania smeruje proti samotnému výkonu súdnictva a jeho výsledkom v podobe prijatých rozhodnutí súdu v tejto veci, s ktorými povinná subjektívne nesúhlasila. Takáto námietka je však nepripustná, nakoľko procesný postup súdu a jeho rozhodovacia činnosť vykonávaná sudcom, prípadne vyšším súdnym úradníkom, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (a ani vyššieho súdneho úradníka) z prejednávania veci v zmysle ustanovenia § 49 ods. 3 CSP.

65. Je potrebné ďalej dodať, že zákaz namietat' v námietke zaujatosti postup súdu vyplýva z postulátu, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súdy stotožnili s jej právnymi názormi a predstavami, preberali a riadili sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodli v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov a tvrdení súdom, či dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia namietaných skutočností (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

66. Súd ďalej konštatuje, že táto námietka zaujatosti nemá ani zákonom predpísané náležitosti, pretože neobsahuje meno a priezvisko údajne zaujatého vyššieho súdneho úradníka, alebo sudcu exekučného súdu, ani dátum, kedy sa povinná dozvedela o údajnej predpojatosti osôb zúčastnených na rozhodovaní v tejto exekučnej veci, ani konkrétne dôvody, ktoré by zakladali zaujatosť týchto osôb vo veci, a v tomto smere nepredložila ani žiadne dôkazy.

67. Pokiaľ povinná uviedla, že vyšší súdny úradník v jeho rozhodnutí označil podanie trestného oznámenia z jej strany za účelové, čo poukazuje na jeho zaujatosť, toto tvrdenie sa nezakladá na pravde, súd nikde v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia túto skutočnosť netvrdil. Pokiaľ to uviedla vo svojom vyjadrení oprávnená, pričom súd obsah tohto podania obsiahol do svojho rozhodnutia, nejdená sa o tvrdenie resp. záver súdu, ako sa povinná nesprávne domnieva. Je potrebné dodať, že žiadne také závery, ktoré by mohli viesť k zdaniu zjavnej zaujatosti vyššieho súdneho úradníka v tejto veci, obsahom preskúmaného rozhodnutia nie sú.

68. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že v zmysle § 49 ods. 3 CSP, § 53 ods. 3 CSP v spojení s § 59 CSP súd na povinnou všeobecne vznesenú námietku zaujatosti prihliadať nemohol, keďže nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 ods. 2 CSP a týka sa rozhodovacej činnosti súdu, preto z obidvoch týchto dôvodov na predmetnú námietku zaujatosti povinnej nie je možné prihliadať. Z uvedených dôvod súd túto vec nepredložil nadriadenému súdu a ani nerozhodoval o prípadnej zaujatosti vyššieho súdneho úradníka (§ 52 ods. 2 CSP resp. § 53 ods. 3 CSP.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II., výrok III.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP). Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II., výrok III.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).